

til Mandag Morgen. At foreskrive noget saadant anse vi for ganske utilraadeligt, men Flertallet har haft Øjet aabent for, at der kan være Befolkninger og Lokalteter, hvor der er Trang dertil, og naar da de, som ved deres Medborgeres Tillid, nemlig Kommunalbestyrelsen, ere satte til at røgte deres Medborgeres Tarv, i disse Forhold finde, at paa den Egn og for den Tid vil det være hensigtsmæssigt, at der foretages en Lukning, saa mene vi, der skal gives Udgang dertil, og denne Udgang vil kunne gives blot derved, at man udvider Politivedtægten, saaledes at Lukning kan vedtages ikke alene ved Nattetid men ogsaa paa de Dagtimer, til hvilke man paa det paagældende Sted maatte finde det nødvendigt. Det er ved Politivedtægt, at det fastsættes. Lad mig her indstyre en lille Bemærkning; det er tit, at man ved Forslaaelsen heraf gør sig skyldig i en Misopfattelse, som om en Politivedtægt var noget, der skyldte Politiet sin Tilværelse. Det er det jo slet ikke. Politivedtægten er egentlig talt en kommunal Vedtægt med Øvrigheds-Stadsfæstelse. Det, som den vedrører, er offentlig Orden, og Politiet har intet andet dermed at gøre, end at det i Reglen afgiver sin sagkyndige Erklæring derover, inden Afgørelsen sker, og at det, naar den er tilvejebragt, har det Hverv at sørge for, at den overholdes; Politivedtægten er i sit Væsen en kommunal Akt med Øvrighedens Stempel. Udvidelsen af, hvad en Politivedtægt kan indeholde, er altsaa her gjort ved et Par Ord, men er ikke uden Betydning; Bestemmelsen findes i Vædringsforslag Nr. 37. — Tillige har Udvalget ment at burde foreslaa indsat i Loven, at Altenlukningen skal være ens over hele Kommunen, og at den skal være effektiv. Det følgende i Rækken af de Vædringsforslag, Flertallet har stillet, vedrører det økonomiske. Det angaar nemlig Spørgsmaalet om, hvem der skal have Brændevinsafgiften. Efter Lovforslaget var det for en Del Staten og for den øvrige Del Kommunens Kasse. Flertallet har tilladt sig at foreslaa, at det bliver Kommunens Kasse, der faar hele Afgiften. — Hvad selve Afgiften angaar, har Udvalget ment, at den skulde fastsættes i Forhold til den Omsætning, som dreves dermed, inden for et Maximum og et Minimum naturligvis. — Hvad Brændevinsbrændier og Bryggerier for skattepligtigt Al angaar, har Udvalget betvilet, at det vilde være rigtigt, saaledes som i Lovforslaget foreslaaet, ogsaa at give dem samme Forhandlingsret som den, der tilkommer Brændevinshandleren. Udvalget har anset det for rigtigere, at de ikke skulle

have anden Handelsret end Retten til at sælge deres Produkt til videre Forhandling; hvis de ville have yderligere Ret til Forhandling, maa de søge Næringsadkomst til denne Handel og i den Henseende give sig ind under Lovens Bestemmelser om Erhvervelse af Adkomst. — Derpaa følge en Del Vædringsforslag, som enten staa i nøje Forbindelse med Hovedforslaget under Nr. 1, eller som lettest ville forstås af sig selv, og som derfor ikke give Anledning til nærmere Omtale. Derimod kommer jeg nu til et Vædringsforslag, som vistnok vil vække megen Interesse her i Tinget, nemlig det om Forbrugsforeninger. Vi tillægge det selv meget stor Vægt, og Flertallet er her blevet i den samme Bane, som det har fulgt ved Behandlingen af hele det øvrige Lovforslag; ved at søge noget betryggende, noget, som kunde varetage Befolkningens Tarv, noget, som er saa vidt muligt sikrende mod Udstejler, Princip-Udstejler til den ene Side og Svagheds Udstejler til den anden Side, have vi ikke kunnet finde det andetsteds end i Kommunerne eller den kommunale Bestyrelse. Den samme Vej have vi ment at burde følge over for Forbrugsforeningerne. Skønt nu Udvalgets Øvervejelser desangaaende ligesom vore andre Øvervejelser have været holdte inden for sine Bæge, have de dog fremfaldt ret lidlige Meningsudvekslinger mellem Udvalget og forskellige Foreninger uden for Udvalget. Et Andragende og nogle Meddelelser ere indkomne efter den Tid, da de Andragender bleve omtalte, som ere nævnte her i Betænkningen, og jeg har altsaa først her Lejlighed til at omtale dem, men de fortjene at fremdrages. Det ene er et Andragende fra Bestyrelsen for Sællesforeningen af Danmarks Brugforeninger, og det gaar ud paa i meget stærke Udtryk at sige, at der ikke bør betages „Brugsforeningerne“, som de nu almindelig kaldes, den Ret, som de nu have til at fordele Brændevin til deres Medlemmer. Andragendet bruger, som sagt, meget stærke Udtryk derom; men hele dette Andragende med samt dets meget stærke Udtryk falder ved en nærmere Betragtning ganske bort over for Udvalgets Indstillinger. Den nævnte Forenings Styrelse har benyttet et ikke offentlig fremkommet Udtaf til en Betænkning fra Udvalget, noget, som Udvalget ikke vil beklage sig over, thi hvad Udvalget den Gang frev, har det siden fastholdt i alt væsentligt, og det ligger nu paa Tingets Ord; men uagtet Styrelsen af disse Brugforeninger frev med Rundskab om Udvalgets Indstillinger, siger den dog, at Bestemmelserne om Brugforeninger burde, naar